

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ความตั้งใจที่จะให้ภavana

วันมอบทองคำเทศน์ไม่สะดวกนะ ธาตุชั้นธัมมแปร ทั้งเพ็ลี่ยมาแล้ว ถ้าธรรมดาไม่เทศน์ แต่นี้ก็เป็นงานใหญ่ ใคร ๆ ก็มุ่งอยากจะฟังเทศน์เราก็เลยถูกลักกันไป พอเวลาจะเทศน์เอาอีกละ โอเสียจน..ทั้งโอทั้งจาม เพ็ลี่ย เทศน์ไปก็ไม่ได้ถึงไหนแหละเหน้อยมาก มันจะถึง ๓๐ นาทีเทรอ อยู่ในย่านนั้น เทศน์ย่อ ๆ เอา จากนั้นก็จบ ทองคำก็ได้ตามที่เรากำหนด ๑๔๕ แท่ง คือแท่ง ๔๕ เราจะบุก เลียบอกแท่ง ๔๕ นี้เราจะบุก พอตีเลยไม่ได้บุก มิน่าซ้ำเหลืออีกก็เก็บไว้เวลานี้ ที่ยังไม่ได้หลอมเหลือก็เก็บไว้ เราค่อยรวบรวมเข้าไปเป็นระยะ ๆ คราวนี้หลังจากการมอบทองแล้วรู้สึกว่าได้ทองเพิ่มเข้ามาใหม่เรื่อย ๆ เยอะอยู่นะ ไปคราวนี้ทองรู้สึกได้เยอะ สำหรับดอลลาร์ที่ได้ทางกรุงเทพเราสั่งให้เข้าบัญชีนั้นไว้ทั้งหมด เพราะทางนี้มันกต่ออยู่แล้ว ไม่มากก็มีไว้แล้วจึงไม่จำเป็นต้องเอามา ให้เข้าบัญชีทางกรุงเทพทั้งหมด ได้เป็นหมื่นนะ เราก็สั่งมอบไว้ทางนั้นทั้งหมด

ดอลลาร์เราได้เรียกว่าสมใจวางั้นเถอะ เพราะเราทำอย่างจุลละหุก ปุบปัป ๆ สี่ห้าวันก็ไปกรุงเทพ รวมแล้วได้ ๔ แสนพอดี เราเอาเงินจากโครงการช่วยชาติ ๑๐ ล้านมาซื้อก็ได้ ๒๒๐,๐๐๐ จากนั้นก็เป็นเงินของพี่น้องทั้งหลายรวมกันแล้วเป็น ๔ แสนพอดี สำหรับทองคำได้ ๑๔๕ แท่ง น้ำหนัก ๑,๘๑๒ กิโลกรัม เท่ากับ ๑ ตัน ๘๑๒ กิโลกรัม เกือบจะถึง ๒ ตันนะคราวนี้ ขาดอยู่ ๑๘๗ กิโลกรัม ไปคราวนี้หมุนตัวเลยไม่มีเวลา ตั้งแต่วันไปถึง รุ่งเช้าก็เอาอาหารไปให้พวกเสือ ข้าวสาร ๒ พันกว่ากิโลกรัม ละ ๑๒ กิโลกรัม เอาไปมอบให้วัดทั้งหมดเพื่อหมูป่าที่อยู่บนภูเขา วัดติดกับภูเขา ถึงเวลาเขาลงมากิน โหเยเหมือนสัตว์บ้านนะ

นี่ละความตายใจของสัตว์ ธรรมอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น พวกนี้เป็นสัตว์ป่าร้อยเปอร์เซ็นต์มาคู้กับพระได้ยังงิพิจารณาซิ หมูตั้ง ๓๐๐ กว่า ลูกตัวเล็ก ๆ มากับแม่มา กินข้าว แม่พามา กินข้าว คือเขามารออยู่แล้ว พอท่านฉันเสร็จท่านก็เอาอาหารไปแจกให้ทั่วถึงหมด ไปคราวนี้ถามชัดเจนเข้าไปอีกเกี่ยวกับเรื่องข้าวที่จะให้พวกสัตว์ คือครวก่อนก็บอกว่าให้สัตว์ทั้งหมด เราไม่ได้ถามชอกแซก ไปคราวนี้ถามชอกแซก ปฏิบัติยังงิข้าวเหล่านี้ เอามาทำยังงิ ท่านบอกเอามาหุงเป็นหม้อใหญ่ ดูเหมือน ๖ หม้อ วันละ ๖ หม้อใหญ่ แล้วแจกพวกสัตว์ พวกหมูเต็มไปหมด ๓๐๐ ให้พอกัน นกยูงเป็นร้อยเหล่านี้เป็นสัตว์ป่าล้วน ๆ มารอกินกับพระ พอกินแล้วเขาก็ปฏิบัติตัวแบบนิสสัยสัตว์ป่า พอกินอิ่มแล้วเขาปุบปัปไปหมดเลยนะ ขึ้นเขาเลยไม่มาอยู่กับเรา พวกนกยูงก็เหมือนกัน พอตอนเช้าเขาหิวเขาก็ลงมา พอให้อาหารเขาเรียบร้อยแล้ว เขากินแล้วก็หลังไหล

ขึ้นไปเลย ไม่มาอยู่กับพระกับคนนะ นอกจากสัตว์ที่เลี้ยงไว้ประจำในวัด โห น่าสงสารมากนะ

เราไปสืบถามดูเรื่องราวที่เขาฆ่าเปื้อสัตว์เปื้อเสื่อ ถามเจ้าตัวเลยถามท่านจันทร์ ท่านเล่าให้ฟังอย่างละเอียด แหม สดสังเวชความสกปรกโสภณของคน จนจะดูไม่ได้ ทราบละเอียดลออหมดเลย ตั้งหน้าตั้งตาทำทุจริตสกปรกโสภณที่สุด เขาก็ทราบหมดแล้วแต่เขาไม่เอาเรื่อง เป็นแต่กัน อย่าทะเล้งเข้ามาอีกเท่านั้นเอง เสื่อก็ตายไปตัวหนึ่ง จากนั้นก็กันไว้ตลอดเลย โห้ ความปรารถนาลามกของคน เห็นแก่ได้ แก้วร่ำแก้วรวย สำคัญนะ นี่ละกิเลสตัวนี้ตัวทำลายสัตว์เสียมาก ความเห็นแก่ได้นี่ คือได้เท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรยิ่งเพิ่มความอยากเข้า ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ

ใสเชื้อเข้าไป เราอย่าหวังนะว่าไฟจะดับด้วยใสเชื้อเข้าไป เรียกว่าเพิ่มเชื้อ มีแต่แสดงเปลวจรดเมฆ ๆ นี่เราเอาความได้มาจากความอยาก ได้มาเท่าไรโปะเข้าเท่าไรมันยิ่งทวีรุนแรง ยิ่งอยากรุนแรงขึ้น ๆ ท่านว่า โลกคฤคินา หมายถึงว่า ความโลภเป็นไฟ กองใหญ่กองหนึ่ง โทสคฤคินา ความโกรธก็เป็นไฟกองใหญ่กองหนึ่ง ราคคฤคินา ราคะตัณหาที่เป็นไฟกองใหญ่ ไฟ ๓ กองนี้ที่เด่นมากเผาสัตว์โลกได้อย่างพินาศฉิบหาย แดกแขนงออกไปก็เรียกว่าเป็นดอกไฟไปทั่วโลกธาตุ เพราะโลกอันนี้เป็นโลกของกิเลส จึงเรียกว่าโลกถึงขยะละชี โลกของกิเลส ถ้ากิเลสมีอยู่ที่ใด ๆ ก็เรียกว่าถึงขยะไปทั้งนั้น ที่นี้สามแดนโลกธาตุนี้ก็มีแต่แดนแห่งกิเลสทั้งนั้น จึงต้องเรียกว่าสามแดนโลกธาตุนี้เป็นถึงขยะ กิเลสอยู่ได้หมดทั่วไป

อย่างที่เรเคยอธิบายให้ฟัง แยกถึงขยะออกไปเป็นประเภท ๆ เทียบกับธรรมประเภทที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ประเภทที่เยี่ยม ผู้มีอุปนิสัยปัจจัยรอแล้วที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ รอตลอดเวลาอยู่แล้ว อย่างนี้ก็เรียกว่าประเภทเยี่ยม ที่เรียกว่าถึงขยะก็เพราะเวลานั้นถึงจะเยี่ยมก็ตาม กิเลสยังมีอยู่ยังเรียกว่าถึงขยะ มีมากน้อยเรียกถึงขยะ จึงแยกออกมา ประเภทเยี่ยมประเภทที่หนึ่ง ผู้จะหลุดพ้น รอเวลาอยู่แล้วที่จะหลุดพ้น ประเภทที่สองก็รองกันลงมา ตามหลังกันมา ประเภทที่สามทั้งฟัดทั้งเหวี่ยงกัน ทั้งจะลงทั้งจะขึ้น นี่พวกเนยยะ ประเภทที่หนึ่ง อุกมภูติญญ วิปจิตัญญ เนยยะ ปทปรมะ ๓ ประเภทแม้จะมีอุปนิสัยจะหลุดพ้นเลิศเลออยู่แล้ว แต่ในเวลานั้นยังมีกิเลสอยู่ในหัวใจ จึงยังต้องเรียกว่าถึงขยะ ประเภทละเอียดสุด แยก ๆ ออกมา

ประเภทที่ไร้สาระโดยประการทั้งปวงคือประเภทที่สี่ อันนี้ไม่มีความหมายเลย ยังเหลือแต่ลมหายใจฝอด ๆ เท่านั้นหมดความหมายประเภทที่สี่ ท่านว่าปทปรมะ ถ้าเป็นโรคก็เรียกประเภท โอชียู ไม่ฟังหมอไม่ฟังยา เข้าไปคอยลมหายใจเท่านั้น มาเกิดในนี้ก็คอยลมหายใจที่จะโดดลงเมืองผี เมืองผีที่ว่าไม่มีนั่นแหละมันจะเอาพวกนี้ ผู้ที่ว่า

มีอยู่ไม่เข้านะ ชยะ ๆ ผู้ที่ว่าไม่มีนี้จะลงเต็มตัวเลย ใครอย่าไปอาจหาญต่อศาสดาองค์
เอก ทุก ๆ พระองค์แบบเดียวกันหมด ตรัสรู้ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง สอนด้วยความ
สัตย์ความจริงทุกอย่างที่มี ไม่ลบล้างสิ่งใด พระพุทธเจ้าสอนตามหลักความจริง ส่วน
กิเลสลบล้างทั้งนั้น จึงว่าเป็นข้าศึกของธรรมก็คือกิเลส มีมากมีน้อยเป็นข้าศึกตลอดไป
จนกระทั่งหมดสิ้นไปเลยกิเลสไม่มีเหลือ ที่นี้ทุกข์ก็ไม่มี

กิเลสนี้เท่านั้นขึ้นแล้วเลย คือตัวสร้างทุกข์ให้สัตว์โลก มีมากสร้างมาก มีน้อยสร้าง
น้อย มีละเอียดขนาดไหนก็สร้างแบบเป็นเส้นเป็นนามเสียดแทงอยู่นั้นแหละ ไม่เป็น
หอกเป็นหลาวก็เป็นเส้นเป็นนามเสียดแทง จนกระทั่งเอาออกหมดไม่มีเหลือเลยก็
ตัดผิง เพราะฉะนั้นพระอรหันต์จึงไม่เคยมีทุกข์ตั้งแต่ขณะตรัสรู้ พระพุทธเจ้า พระ
อรหันต์ ตั้งแต่ตรัสรู้ผิงกิเลสขาดสะบั้นลงไป ตัดสิ้นกันในวันนั้นว่าทุกข์ในใจไม่มีเลย
เป็นกับเป็นกลับเป็นอนันตกาล เรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่มีตลอดไปเลย นั้นละคุณค่า
แห่งการตะเกียกตะกายให้หลุดพ้นจากเส้นจากนามเหล่านี้ จากหอกจากหลาวเหล่านี้
นี่ ออกไปแล้วตัดผิงไม่ต้องกลับมาอีก เป็นนิพพานเที่ยง

ทำไมจะไม่อุตสาหะพยายามคนเราถ้ามีหัวใจอยู่ จะคอยเอาตั้งแต่เหยื่อล่อของ
กิเลส ล่อวันยังค่ำ หลงวันยังค่ำก็จมวันยังค่ำ จมทุกภพทุกชาติไป ที่จะฟื้นขึ้นมาไม่มีถ้า
ใครเชื่อกิเลส ถ้าใครเชื่อธรรมมีวันจะฟื้นได้ ธรรมก็มีอยู่เวลานี้ กิเลสก็มีเต็มหัวใจเรา
ธรรมก็มีเต็มหัวใจเราทุกคน ก็อยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน อยู่ที่ไหนเอื่อมทางไหนก็ถูกทาง
นั้น เอื่อมทางกิเลสถูกกิเลส เอื่อมทางธรรมก็ถูกทางธรรม นอกจากเราไม่เอื่อม วิ่งตาม
กิเลสเท่านั้น กิเลสก็เอาไปถูกลมพัด ไม่มีคุณค่ามีราคาอะไรเลย ที่พูดถึงเรื่องถึงชยะ คำ
ว่าถึงชยะไม่ได้เหยียบย่ำทำลายนะ ให้ชื่อตามสภาพของมัน ตัวมันเป็นถึงชยะอยู่แล้ว
จึงมาให้ชื่อว่าอย่างนั้น ตัวมันสกปรก เช่น คุณอย่างนี้เป็นยังงี้ ชี้เป็นยังงี้ ตัวมันเป็นชี้
อยู่แล้วก็มาให้ชื่อว่าชี้เฉย ๆ มันเป็นอยู่แล้ว แล้วจะผิตไปไหนให้ชื่อมันต่างหาก ดีก็มี
ชื่อ ชั่วก็มีชื่อ ก็ตั้งตามชื่อตามนามของมัน

เราเทียบเอาหัวใจดวงเดียวของเรานี้ละ ในถึงชยะ ๔ ประเภทที่จะสามารถผ่าน
พ้นไปได้ในจิตดวงเดี่ยวนี ถ้าฟิตตัวเข้าไปเรื่อย ๆ ถึงชยะอันหยาบ ๆ มันจะค่อยแปร
สภาพขึ้นมา ๆ พอตัวสกปรกนั้นออกมาน้อยความสะอาดก็จะปรากฏขึ้นมา ๆ ความ
สกปรกคือกิเลสออกหมด ความสะอาดก็เต็มเหนียวเลย มันก็อยู่ในที่เดียวกันนั้นแหละ
เวลาเราฝึกหัดอบรมที่แรก ตัดดินแทบเป็นแทบตาย มันไม่ยากเอาไหนนะกับศีลกับ
ธรรมกับคุณงามความดีทั้งหลาย ถ้าเป็นเรื่องพินเรื่องไฟมันดินมันตีดทั้งวันทั้งคืน ไม่มี
ใครปลุกก็ตื่นขึ้นเองไปเอง เพราะกิเลสมันตีดมันดินมันจุดมันกระชากให้ไปจนได้นั้น
แหละ

เวลากิเลสมันหนาเพลिनแต่ความชั่วนะ คนเราก็กิเลสหนา ๆ นี้ไม่ได้เพลिनในความดิบความดีอะไร เพลिनแต่ความชั่วซ้ำลามากที่จะพาให้ลุ่มให้จม ทีนี้เวลาได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมหลายครั้งหลายหนก็เข้าถึงหู ดังที่เรายกตัวอย่างมาเรื่องนายกาลนั้น ลูกอนาถบิณฑิกเศรษฐี อนาถบิณฑิกเศรษฐีนี้เป็นโยมอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้า พ่อสำเร็จเป็นพระโสดา ลูกนี้ไม่เอาไหนเลย เวลาไปฟังเทศน์พ่อต้องจ้างไป ไปฟังเทศน์ก็ไปนอนอยู่นั้นเสียไม่สนใจ พอกลับมาบ้านมันก็ไปเอารางวัลกับพ่อ พ่อก็ยอมให้เพราะคิดถึงอนาคต เพราะพระพุทธเจ้าเทศน์นี้เสียงกังวานทั่วแดนโลกธาตุ เหตุใดไอนี้มันก็มีหูเหมือนกัน มันจะไม่ได้ฟังยังงี้ มันจะไม่เข้าใจได้ยังงี้เมื่อฟังอยู่เรื่อย ๆ จากพระพุทธเจ้าซึ่งทรงแสดงธรรมอยู่ตลอดมา จ้างไปเสียก่อน หวังเอารางวัลนะไม่ได้หวังเอาธรรม นี่เวลามันหนา เข้าใจไหมละ หวังตั้งแต่เอารางวัล ไปก็ไปนอนเลยไม่สนใจ

หลายครั้งหลายเสียงธรรมของพระพุทธเจ้าก็ค่อยละเอียดเข้าไป ฟังรู้สึกว่าจะแปลกจิตแปลกใจเข้า ฟังเข้า ๆ อ้าวทีนี้ เข้าถึงใจ พอเข้าถึงใจกลับไปบ้านแทนที่จะบึ่งไปเอารางวัลไม่ไปวันนั้น อ้อมแอ้ม ๆ หนิ พ่อถามทำไมไม่เอารางวัล อู๊ ออย่าให้เอาเถอะอายุพ่อจะตายแล้ว นั่นเห็นไหมละ ไม่ยอมเอาเลย พอไปวันนั้นอ้อมแอ้ม ๆ หนิ เลยไม่เข้าไปหาพ่อ พ่อรอให้รางวัล ทำไมไม่เอารางวัลละวันนี้ อู๊ ออย่าให้เอาเลย ที่เอามาแล้วก็อายุพ่อแล้ว ทำไมไม่เอา จะเอาได้ยังงี้ ฟังเทศน์พระพุทธเจ้าแล้วมันถึงใจ เอ ฟังว่าสำเร็จ เราลื้ม ๆ เสียอ่านนานแล้ว แต่ว่าได้ผลแน่ ๆ แล้วแหละ ลงขนาดที่ว่าไม่ไปเอาเงินกับพ่อ ตั้งแต่นั้นก็ติดพันกับวัด ส่วนพ่อนั้นสำเร็จพระโสดา อันนี้ท่านก็แสดงไว้แต่เราลื้ม ๆ เสีย แต่เราแน่ใจว่าสำเร็จ

ไปที่แรกก็ไปนอนสบาย ๆ กลับมาเอารางวัล เรามาที่วัดนี้เราก็สบาย ๆ สบายยังงี้ ไปก็ไปนอนกับเสื่อกับหมอน ตอนเช้าก็มาเอารางวัล ทำท่ามาราบพระ อรหิ สมมุมาสุมพุโธ มาเอารางวัลกับพระ พระเป็นเช่นหลวงตาบัวก็เชื่อซิ โอ๊ย ลูกศิษย์เราดีนะพร้อมหน้ากันสวดมนต์ไหว้พระดีนะ เขาพันกับหมอนทั้งคืนไม่ได้พูดนะ เขาพันกันกับหมอนกับเสื่อทั้งคืนไม่ได้สนใจ จนกระทั่งเสื่อมันเปื้อมันเขี่ยลงตกหมอนตกเสื่อ ก็อ้อมแอ้มมา อรหิ สมมุมาสุมพุโธ ประจบหลวงตาอาจารย์ใหญ่ละซิ อาจารย์ใหญ่ก็ว่าลูกศิษย์เราดี ภูมิใจ เรามีแต่ลูกศิษย์อย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ มีแต่ลูกศิษย์ที่ว่าเราภูมิใจด้วยไม่ได้คิดเลยว่าพวกที่มานี้มีแต่พวกเสื่อหมอนมันเขี่ยลง ตกเสื่อตกหมอนมาแล้วก็กลับมาหาเรา ว่า อรหิ มาเอารางวัลกับเรา เลยไม่ทราบจะเอารางวัลอะไรให้

เวลาภาวนาเข้าไป พอมันได้เรื่องได้ราวเรื่องเสื่อเรื่องหมอนมันจะห่างกันไปเป็นอย่างนั้นนะ นี่หมายถึงจิตมันเลื่อนของมัน เรื่องเสื่อเรื่องหมอนไม่ค่อยห่าง ห่างแต่อรรถแต่ธรรม ห่างแต่ความพากความเพียร ยิ่งจิตใจได้รับความแปลกประหลาดด้วย

แล้ว จิตกระหึ่มอยู่ทั้งวันนะ เราเคยเป็นแล้ว เรียนหนังสือนี้ก็ทำไม่รู้ภาษาภาษาอะไร ทำตามภาษาของเจ้าของ ภาวนา พุทโธ ภาวนาไปมันก็รวม ก็ทำไปธรรมดาทุกวัน ๆ ไม่รวม รวม แต่ก่อนไม่รวม ก็ทำไปเพราะความอยากทำ ความพอใจมี ความรู้ที่เป็นเหตุเป็นผลยังไม่ปรากฏก็ตามก็ทำ

บทเวลาจะเป็นขึ้นมาก็ภาวนาเหมือนแก่นั่นแหละ พุทโธ ๆ ไม่ทราบเป็นยังไงนะ มันเหมือนกับเรตาคแห้วนี้ เวลาจิตจะรวมเข้ามา เหมือนเราจับจอมแหตึง ตีนแหก็หดเข้ามา ๆ กระแสของจิตที่มันช่านออกไปข้างนอกกว้างขวางเหมือนเรตาคแห มันก็หดเข้ามา ๆ พอหดเข้ามายังเป็นจุดสนใจ ๆ จิตก็จ่อเรื่อย พุทโธเรื่อย หดเข้ามา ๆ พอถึงที่แล้วลงก็เลยเที่ยว โอโห ขาดสะบั้นไปหมดเลย ทำไมจิตของเราเป็นอย่างนี้ อัจฉรย์นะ ที่นี้ความอัจฉรย์นั้นมันกระตุกตัวเอง คือมันอะไรพูดไม่ถูก มันตื่นตื่นพอพูดถูก มันตื่นตื่น คือเหมือนจอมแหหดเข้ามา พอมาถึงตัวแหแล้วมันเป็นก้อนแห คือจิตรวมเป็นอันเดียวแล้ว นอกนั้นขาดหมดเลยไม่มีอะไรเหลือโลกนี้ เหลือแต่อันนี้ โอ้ย ทำไมจิตถึงเป็นอย่างนี้ อัจฉรย์จิต ตื่นตื่นกับจิต มันเลยปลุกอันนั้นเสีย ไม่ได้นานแหละ หากได้ชัดเจนเป็นสักขีพยาน ไม่ได้นานเพราะจิตมันตื่นตื่นในความอัจฉรย์ของตัวเองที่ไม่เคยเป็นมา วันนั้นได้เป็นขึ้นมาเห็นชัด ๆ

วันนั้นทั้งวันคิดเห็นแต่จิตดวงนั้นตลอดเวลา พอวันหลังขยับใหญ่เลย ไม่ได้เรื่อง ขยับเท่าไรก็ได้ไม่ได้เรื่อง คือมันไปหมายเอาตั้งแต่ที่มันเคยได้มาแล้วมันไม่ได้ทำงาน ก็เทียบกับว่าวันนี้เราไปทำงานกับนายจ้างเขา เขาเห็นเราทำงานดีเขาก็ตกรางวัลให้ เช่นวันนี้ให้ร้อยบาท ที่นี้ไปก็ตื่นตื่นดีใจ พอวันหลังไปก็เอือมมือใส่เขาเลยไปขอเงินร้อยบาท มาขออะไร ก็เมื่อวานนี้นายให้ผมร้อยบาท วันนี้ผมก็มาขอร้อยบาท ก็เมื่อวานนี้แกทำงานนี่นะ วันนี้แกไม่ทำงานอะไร จะมาขอเงินร้อยบาท ไม่ให้ ก็คือเราได้อย่างนี้แล้ววันหลังเราจะไปเอาแบบนั้น แต่เราไม่ได้ทำ พุทโธ ให้แน่นหนามันคงเหมือนแต่ก่อน เรามีแต่จะเอาผลของมันทางเดียวมันก็ได้

นี่ละที่มันฝังใจไว้นะ ฝังใจที่ว่าให้ภาวนา ถึงเป็นไม่เป็นมันก็เป็นของมัน เพราะอันนั้นดังดูตไว้ อยากให้ภาวนาเรื่อย เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีนั้นภาวนาลงอย่างนี้ ๓ หนนานนะมันถึงได้ลงทีหนึ่ง ไม่ใช่ลงเรื่อย ๆ เรียกว่ารวมแล้วเรียนหนังสือ ๗ ปีจิตนี้ลงถึง ๓ หน นี่ละเป็นหัวใจสำคัญที่จะให้ดูตี่มทางด้านจิตตภาวนา เพราะเห็นผลประจักษ์ เราเคยรู้แล้วเห็นแล้ว วันหนึ่งมันจะเป็นอย่างนี้ ที่นี้เวลาออกปฏิบัติเราจะเอาใหญ่เลย ให้มันเก่งกว่านี้อีก นั่น มันก็หมุนลงไป นี่ละออกภาวนามันถึงหมุนใหญ่ของมันเลย มันค่อย ๆ เปลี่ยนไปอย่างนี้ละจิต เรียกว่าเปลี่ยนไป ๆ เรื่อย

ตั้งแต่ชั้นปทประมะไม่เอาไหนโน่น ตั้งแต่ชั้นนายกาลไม่เอาไหน ต่อมาก็ไม่รับรางวัลจากพ่อ ทหารรางวัลด้วยตัวเอง ภาวนาเอา ทีนี้ก็เร่งใส่ทางภาวนาก็ค่อยขึ้นไป ๆ เรื่อย ๆ สรุปเอาเลยว่าจิตดวงนี้ เมื่อได้รับการฟื้นฟูการบำรุงรักษาเสมอ จะค่อยเป็นค่อยไป ถึงซำก็เป็น นอกจากเราปล่อยไปเสีย เห็นว่าไม่ได้เรื่องแล้วก็ปล่อยไปเสีย ยิ่งไม่ได้เรื่องใหญ่ แล้วไม่เอาไหนเลย นี่ละการฝึกจิตเป็นอย่างนั้นนะ จนกระทั่งมันได้หลักได้เกณฑ์ที่นี้ถอยไม่ได้เลย นั่น พอถึงขั้นถอยไม่ได้มี

พอได้หลักได้เกณฑ์เชื่อแน่ว่าตัวเองที่จะยับต่อมรรคผลนิพพาน เชื่อแนในมรรคผลนิพพาน แล้วใกล้เข้ามา ๆ ประหนึ่งว่าอยู่ชิวเอี่ยม ๆ นั่นละความเพียรกล้ากล้าตรงนั้น ไม่รู้จักเป็นจักตาย เหมือนว่าเอี่ยมหุดหวิด ๆ กับนิพพาน หุดหวิด ๆ อยู่อย่างนั้น ทีนี้ความเพียรมันก็หมุนกันละซิ นี่ก็เป็นขั้นหนึ่งของจิต ตั้งแต่ชั้นไม่เอาไหนขยับออกมา ๆ จนกระทั่งถึงขั้นเรียกว่าเอาไม่ถอย ชั้นไม่ถอย ต่อจากนั้นมีแต่จะให้หลุดพ้นอย่างเดียว ไม่หลุดพ้นตายเมื่อไรก็ตาย ขอให้หลุดพ้นอย่างเดียว ความเห็นโทษของกิเลสเห็นขนาดนั้นเวลามันถึงขั้นเห็นโทษนะ

เวลานี้มันเห็นคุณของกิเลส มันกลายเป็นเห็นโทษของธรรม ทำความเพียรลำบาก นั่น นอนดีกว่า เห็นคุณของกิเลส เข้าใจไหม มันยกมาเทียบกันเดี๋ยวนั้นเลยนะ ทีนี้พอธรรมปรากฏในใจแล้วหมอนห่างไป หมุนเข้า ๆ ต่อไปเสื่อกับหมอนไม่ได้ยุ่งกันเลย ล้มที่ไหนหลับที่นั่น พอตื่นขึ้นมาพัดกันแล้ว ๆ เวลามันเอาจริง ๆ แล้วความเพียรกล้าแล้ว ไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่รู้จักหลับจักนอน มีแต่จะให้หลุดพ้น หลุดพ้นขณะนี้ยิ่งดี ๆ เรื่อยไปเลย มันก็หมุนตัว สุดท้ายมันก็หลุดได้พ้นได้ นี่จิตดวงนี้แหละไม่ใช่จิตดวงไหน ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ มันก็หลุดพ้นไปเลย เอาจนแทบเป็นแทบตายอย่างนั้น

คนเราถ้าเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ผลดีไม่ได้มากก็ได้ไม่น้อยได้ไม่สงสัย นอกจากไม่เชื่อเลย เอาตามบุญตามกรรม ตามบุญตามกรรมอะไร ก็เอาตามกิเลสให้มันหลุดลากไปอย่างเดียวเท่านั้น ก็ไม่มีวันละ ตื่นมาก็มีแต่มีดกับแจ้งได้เรื่องอะไร วันไหนก็มีดแจ้งอันเก่านั้น ตะวันดวงเก่า มีดแจ้งอันเก่า แล้วมานับวันคืนปีเดือนอยู่มันได้ อะไร ก็มีแต่มีดกับแจ้ง เรานับเป็นบ้ำลมปากลมความสำคัญไปต่างหาก เขามีมานี้ตั้งกับตั้งกัลป์แล้ว แล้วเขาจะมีไปอีกนานเท่าไร เราไปเป็นบ้ำอะไรกับเขา ไฟเผาหัวใจเราอยู่ทำไมไม่ดู ตรงที่มันเผาหัวใจนี้มันไม่ได้มีดกับแจ้งนะ มันเผาจริง ๆ ทุกข์จริง ๆ แก้วตรงนี้ซิ แก้งไป ๆ มันก็เบาลงไปเรื่อย ๆ ต่อไปมันก็เย็นลงไป ๆ ดังที่ว่าแหละ เมื่อถึงขั้นไม่ถอยแล้วยังไงก็ไม่ถอย ถึงตายก็ตายกับสนามรบเลย ที่จะให้ถอยออกจากสนามรบมาไม่มี

นักปฏิบัติที่เห็นภัยในกิเลสเต็มหัวใจและเห็นคุณค่าของธรรมเต็มหัวใจแล้ว ยังไงก็พัดกันเต็มเหนี่ยวเลย มันหากเป็นเองในหัวใจไม่ต้องถามใคร เป็นในใจเจ้าของรู้เองนะ แต่ก่อนเจ้าของเป็นผู้ต่อต้านมันก็รู้อยู่ ที่นี้เวลามันหมุ่นกับธรรมแล้วก็เป็นอย่างนั้น มันเป็นของมันเอง หมุ่นตัว ๆ มีตั้งแต่จะออกทำเดี่ยว แก่ตลอด แต่ก่อนกิเลสมันมัดเราโดยอัตโนมัติของมัน ทุกเวลาล่าเวลามีแต่กิเลสมัดจิตใจของเราด้วยการสร้างทุกข์ตลอด ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังแล้วคลี่คลายออก คลี่คลายออกก็แบบเดียวกัน ถึงขั้นเป็นอัตโนมัติก็เหมือนกิเลสเป็นอัตโนมัติเผาหัวใจเรา ธรรมเป็นอัตโนมัติเผากิเลสก็แบบเดียวกัน เผาตลอด ถ้ากิเลสไม่สิ้นซากยังงไฟนี้จะดับไม่ได้เลย เผาตลอด

ท่านเรียกว่าตปธรรม แปลว่าเครื่องแผดเผา พวกความพากความเพียร สติ ปัญญาเครื่องแผดเผากิเลสทั้งนั้น สุดท้ายมันก็หมด จะไม่หมดได้ยังไงชำระทุกวัน ๆ แต่ก่อนเราสั่งสมทุกวันจะไม่ให้มันมีได้ยังไง ก็สั่งสมทุกวัน แน่ะ สั่งสมกิเลส ที่นี้เวลามาบำเพ็ญมีแต่สั่งสมธรรม เป็นตปธรรมเผากิเลสเรื่อยไป แล้วมันจะไม่สิ้นได้ยังไง กองเท่าภูเขา ก็เออะนะพิน มันทนไฟไปไม่ได้ไฟเผาหมด นี่กิเลสจะกองใหญ่ขนาดไหน ทนตปธรรมทนความเพียรของเราไม่ได้ ก็เผาไปได้หมดนั่นแหละ พระพุทธเจ้าก็สอนอย่างแน่นอย่างแน่นย่ำตลอดมาด้วย จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ แต่เราไม่ทำชอบตามพระพุทธเจ้านะซี มันแหวกแนวมันถึงได้แต่กองทุกข์มาเผาตัวเอง ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

เราก็พยายามเต็มกำลังความสามารถทุกด้านทุกทาง การสอนโลกก็สอนเป็นลำดับลำดับไปอย่างนี้ ตั้งแต่เริ่มออกช่วยชาติบ้านเมือง ธรรมะเปิดเผยเต็มที่ระยะนี้แหละ แต่ก่อนก็เปิดเฉพาะพระ เฉพาะอย่างยิ่งคือกับพระเท่านั้น สอนธรรมะกับพระนี่สอนเด็ดสอนเดี่ยว สอนแกงหม้อเล็กแกงหม้อจืดทั้งนั้น ๆ สอนประชาชนก็เป็นแกงหม้อใหญ่ แม้เช่นนั้นก็ต้องได้รับประโยชน์ตามกำลังความสามารถของตนจนได้ด้วยกันนั่นแหละ ได้ขั้นนี้แล้วมันก็ไปขั้นนั้น มันลูกกลมของมันไปเอง แกงหม้อใหญ่ไม่ไปหาหม้อเล็กหม้อจืดหม้อหลุดพ้นจะไปหม้อไหน เมื่อเราพยายามทำไม่ถอยมันไปของมันเอง

เราต้องเชื่อพระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกไม่เคยล้มตุนใครแต่ไหนแต่ไรมา ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด แต่กิเลสนับแต่ปุ๋ยตายายหลานเหลนของมัน มีแต่โคตรแซ่ของกองตัมตุนทั้งนั้น แต่เราก็เชื่อได้ง่าย เพียงหลานมันเข้ามาเท่านั้นเชื่อแล้ว ลูกมันมาก็เชื่อแล้ว พ่อแม่เข้ามายิ่งหมอบเลย ๆ ยิ่งปุ๋ยตายายมาแล้วตายก่อนเกิดเลย ยังไม่เกิดตายแล้ว ยอมมันตั้งแต่ยังไม่เกิด ตายก่อนแล้ว แล้วก็จะชนะมันได้ยังไงเมื่อเป็นอย่างนี้

นี่ทองคำเราเวลานี้ก็ได้ ๔ ตันกับ ๕๐๐ กว่าที่ได้เข้าไปแล้ว ส่วนดอลลาร์ได้ ๖ ล้านเท่านั้น ๖ ล้านกว่า ค่อยเขยิบขึ้นไปเรื่อย ๆ บรรดาพี่น้องทั้งหลายมาบริจาคให้เรา ก็ตั้งที่เห็นนั่นแหละ บริจาคก็หายเสียบไปเลย ใครมาบริจาคหายเสียบไปเลย บางคนก็ปลงตกได้นะความคิดของคนเรา เพราะบริจาคแล้วไม่ได้ข่าวได้คราวอะไรเลย เสียบไป ๆ โอ๊ย เอาไปกินหมดแล้วแหละ คงว่าอย่างนั้นแหละนะ ก็เรียกว่าทอดธุระแหละ เอาไปไหนก็เอาไปเถอะ เราก็กินไปแล้ว พอทางนั้นสั่งสมสมบัติเงินทองข้าวของที่ได้จากพี่น้องทั้งหลายเข้าไปรวมตัว ๆ แล้วหลอมเป็นแท่ง ๆ พอสมควรแล้วก็ออกมาคลังหลวงให้เห็น นี่จึงได้เห็น

ไอ้ นี้กล่าวลงทะเลไปแล้ว ไม่ลงนะนี่ เห็นโผล่ขึ้นมา ต่อจากนั้นก็โผล่ขึ้นมาเรื่อย ๆ เห็นไหม เดียวนี้โผล่ขึ้นมาถึง ๔ ตันกว่านะ มันก็สร้างความแน่ใจให้คนละซีไซ้ใหม่ เขาจะคิดอย่างนั้นก็ตามเพราะเขาสงสัย เวลาได้เห็นชัดเจนประจักษ์ตาแล้ว ความคิดเช่นนั้นมันก็พลิกของมันเอง อ้อ ไม่ได้ไปไหน มานี้ แน่ะ ต่อจากนั้นก็มิแก่ใจซิคนเรา เพราะเราเชื่อแน่ในการดำเนินของเราว่า ไม่มีอะไรกับโลกที่จะให้เป็นมลทินมัวหมองเกี่ยวกับการพาดำเนิน เรบอกเราไม่มี เพราะเราเป็นผู้ควบคุมสมบัติเหล่านี้แต่ผู้เดียวเสียเอง เราจึงแน่ใจ ๆ พอถึงเวลาแล้วก็ออกที่หนึ่ง ๆ ได้กำหนดกันไว้ว่า จะเข้าคลังหลวงแต่ละครั้งไม่ควรให้น้อยกว่า ๔๐๐ กิโล เรบอกไว้แล้ว คือถ้าได้ ๔๐๐ กิโลแล้วก็เข้าเสียครั้งหนึ่ง นี่เป็นอย่างน้อย ถ้ามากกว่านั้นเท่าไรก็ยิ่งดี

จะห่างหรือไม่ห่างแล้วแต่สมบัติที่ได้มามากน้อย สมควรที่จะเข้าเมื่อไรก็เข้า ถ้ายังไม่พอก็เข้าไม่ได้ อย่างที่กำหนดไว้ ๔๐๐ กิโลก็ควรจะต้องถึงนั้นเสียก่อนแล้วค่อยเข้าเข้าเป็นขั้นเป็นอันพอน่าดูบ้าง ได้กิโลหนึ่งก็เอ้า สองกิโลก็เอ้า อย่างนี้มันอะไรกันก็ไม่รู้ก็เหมือนอย่างแจ็ก แจ็กมันไม่รู้จักศีลจักษธรรม ไม่รู้จักวัดจักวา แต่ได้คนไทยเป็นเมีย ที่นี้คนไทยเป็นคนพุทธศาสนา บอกผู้ให้ไปนิมนต์พระมาให้หน่อย วันพรุ่งนี้จะเลี้ยงพระไปนิมนต์พระมาให้หน่อย เวลาไปใส่กางเกงรุ่ม ๆ ร่าม ๆ นี่ก็ให้พันขึ้นบ้างนะ กางเกงก็ดีเสื้อก็ดี รุ่ม ๆ ร่าม ๆ ไปหาพระมันไม่น่าดู เมียสอนเขาก็นิ่งเฉย กางเกงที่รุ่มร่าม ๆ นั่นก็ให้พันขึ้นบ้าง พอพันขึ้นแล้วเมียก็เอาเทียนกับดอกไม้ให้ เขาก็ใส่กระเป๋ไป พอไปถึงก็กราบปลก ๆ แบบแจ็กกราบนั้นแหละ

พระถาม ว่าไงเกล้าแก่ กราบไม่สนใจตอบแหละ กราบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็คว่ำเอาเทียนในกระเป๋านี้ เอ้าเทียน ยื่นเทียนให้(พระ) แล้วว่าไงละ ไม่พูดว่าอะไร กราบปลก ๆ แล้วก็หันหลังลงไป พอลงบันไดมาหันหน้ากลับคืน วันพรุ่งนี้ไปฉันท้าวบ้างอ้วนนะ ว่างั้น แล้วไปบ้านเลย

พอไปถึงบ้านเมียก็ถาม ไปแล้วหรือไปนิมนต์พระ ไปแล้ว นิมนต์ก็องค์ละ เอาแม่มั่งหมกวกแหละ หมดท่าเลยเมีย นี่เราพูดเรื่องอะไรลืมนแล้ว มันไม่ต่อกันอย่างนี้ละ คือนี่เป็นเรื่องประกอบ แล้วจะเดินเรื่องต่อไป ที่นี้พอมันจำไม่ได้แล้วก็หมด แล้วตั้งใหม่ ไม่ได้เรื่องแหละ เป็นอย่างนั้นแหละ

ลูกศิษย์ ถวายทอง ทีละบาทสองบาทครับ

เออ เอาละเข้าใจ ใครเอามาเรื่อย ๆ ยุ่งเรื่อย เอามาแล้วก็ต้องเก็บไว้ ๆ แล้วก็ไปหลอมเอามาเก็บไว้ตู้นิรภัย พอสมควรจะหลอม ก็หลอมเสียทีหนึ่ง แล้วมาเก็บไว้ที่ตู้นิรภัย พอเห็นสมควรจะออกมอปลั่งหลวง แล้วที่นี้ก็ยกออกเป็นครั้งเป็นคราว เพราะงั้นมันถึงนาน ๆ ถึงได้เอาออกไป จนกว่าเห็นว่าพอ ตามกำหนดเรียบริ้อยแล้วก็ออกทีหนึ่ง ๆ กรุณาทราบตามนี้นะ การเอาไปนี้ไม่ได้เอาไปไหนแหละ ไปเก็บหอมรอมริบผสมผสม แล้วก็มาหลอม รวมกันพอสมควรจะออกได้แล้ว ออกมอปลั่งเป็นครั้งเป็นคราว ดังที่มอปลั่งนี้ดูเหมือน ๔ หนแล้วมั่ง (๕ หนแล้วครับ) นั่นแหละก็ตั้งสี่หนห้าหนแล้วนะ ก็อย่างนี้แหละ แต่หนนี้มากกว่าเพื่อน เกือบสองตัน แต่อย่างไรก็ตามเราจะพยายาม เราก็คือพี่น้องชาวไทยเรา ต่างคนต่างกระตือรือร้นละต่อไปนี่ เพราะเราเป็นที่แน่ใจแล้ว ทางบ้านเมืองก็เป็นที่แน่ใจ ทางศาสนาเราก็นำแล้ว พี่น้องทั้งหลายก็เห็นแล้ว ทางบ้านเมืองเราก็คือแน่ใจกับลูกศิษย์ของเรา

ท่านนายกรัฐมนตรีก็เป็นลูกศิษย์ จะเป็นอาจารย์ยังงี้ บอกให้มาเป็นอาจารย์ก็ไม่ยอมมา เพราะงั้นเราถึงบอกให้เป็นลูกศิษย์เสียก่อนดีกว่า เข้าใจไหมละ จะว่าเป็นอาจารย์ของเรา นี่ โห สลบเลยนะ มาถวายตัวเป็นลูกศิษย์ เราจะยกให้เป็นอาจารย์ไม่ยอม เพราะงั้นเราถึงบอกว่าเป็นลูกศิษย์ของเราดีกว่า นี่ก็เป็นที่แน่ใจแล้ว ท่านผู้นี้แน่ใจในหัวใจเรานะ เพราะฉะนั้นเราถึงแข็งแรงแรงละซิ ใครมายุ่งไม่ได้นะว่างี้เลย เอาเต็มเหนี่ยว ๆ เลย ไม่มีคำว่าอ่อนข้อ คอขาด ๆ เลย เป็นที่แน่ใจแล้วต้องเอาให้ได้ สิ่งเหล่านั้นมีแต่จะทำให้บ้านเมืองล่มจม ๆ ทั้งนั้น ๆ เราดูมาเสียจนเบื่อ เรียกว่าสลดสังเวชนะ

คราวนี้ที่เราเข้าเกี่ยวข้องกับบ้านเมือง เราถึงได้เห็นความสกปรกโสมมที่เลวร้ายที่สุดของวงราชการ ว่าอย่างนี้แหละ นี่ธรรมเป็นอย่างนี้นะ ที่นี้มันไปสัมผัสตรงไหนไม่ยอมรับ ๆ เลยนี้ทำใจ จึงได้เอากันใหญ่ ได้เป็นนายกขึ้นมาเราก็เป็นที่พอใจแล้ว ขอพี่น้องทั้งหลายเชื่อธรรมก็แล้วกัน เอา หลวงตาบัวพูดยังไง ๆ แล้วจะพาพี่น้องทั้งหลายจมให้เห็นสักทีนะ ไอ้เรื่องความล่มจม จนกระทั่งจะสลับสไลแล้วบ้านเมืองของเรา เรื่องอรรถเรื่องธรรมพาพวกเราให้ล่มจมจะมีหรือไม่มีก็ให้ฟังเอา ให้เชื่อธรรมของพระพุทธเจ้า นะ อันนี้เป็นหลักสำคัญ

ให้ต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตา เวลานี้เราจะตั้งรากตั้งฐานขึ้นมาใหม่จากประเทศไทยของเราซึ่งกำลังจะล่มจม เวลานี้กำลังฟื้นตัวขึ้นมาโดยอาศัยผู้นำเป็นสำคัญ อะไร ๆ ต้องผู้นำนำหน้าไป ทางชาติทางศาสนา อันนี้ก็ทั้งสองแล้ว ทางชาติก็ทางบ้านเมืองทางนายก ทางศาสนาก็คือเราเป็นผู้นำอยู่แล้ว ให้ต่างคนต่างอุตสาหะพยายาม เพื่อชาติไทยของเราจะได้ขึ้น หากว่าศาสนาพาขึ้นไม่ได้แล้ว ไม่มีอะไรพาขึ้น อย่างที่เราเห็นนั่นแหละ ศาสนาพาขึ้นหรือกิเลสพาขึ้นหรือพาลงก็ดูเอา อันนี้ศาสนาหลุดลากตลอดเวลา ให้พากันจำคำนี้เอาไว้ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ พอสมควร ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd